zajištěna jejich fysická převaha nad poškozeným a nad členy jeho rodiny. Dále mělo býti ve skutkové otázce uvedeno jméno toho účastníka, který byl naveden, aby ukázal pachatelům dům, ve kterém měli trestný čin spáchati. Okolnost, že trestní řízení proti obžalovanému I. L. bylo vyloučeno, nebyla by na překážku, aby ve skutkové (nikoliv právní) otázce bylo jako ilustrační skutek zjištěno, že obžalovaný P. uplatňoval svůj vliv i u tohoto obžalovaného. V právní otázce (15.) měla býti pro rozlišování činu uvedena jména těch pachatelů, resp. účastníka, kteří byli obžalovaným P. navedeni ke spáchání zločinu. V otázce 17. toto označení nebylo dostatečné, neboť pachatelé nebyli označeni plným jménem; krom toho nebylo v ní přesně poukázáno na to, který čin spáchali. Z toho, co bylo uvedeno, plyne, že se tu u obžalovaného Štefana Prokopa vyskytuje případ 1. odst. § 35 por. nov. Proto bylo jednati podle tohoto ustanovení zákona a zmateční stížnost poukázati na toto rozhodnutí.

Ke zrušené části rozsudku podotýká se ještě toto: Pokud se návod k pachatelství a návod k pomocnictví (v smysle § 69, č. 2 tr. zák.) týká téhož činu, nelze návod k pomocnictví kvalifikovati jako zvláštní trestný čin vedle kvalifikace návodu k pachatelství, neboť tato poslednější kvalifikace jako těžší forma trestné činnosti absorbuje lehčí formu účastenství při návodu k pomocnictví a tato poslednější činnost návodce může býti hodnocena jen jako přitěžující okolnost.

Čís. 4447.

Formálna zmätočnosť podľa § 29 č. 6 por. nov. jestvuje len vtedy, nemožno-li výrok porotcov preskúmať. Vadné právne závery porotcov náleží preskúmať najvyššiemu súdu s hľadiska vecných dôvodov zmätočnosti. Preto neľze napádať rozpor medzi kladnou odpoveďou porotcov na otázku skutkovú a zápornou odpoveďou na otázku právnu zmätočnou sťažnosťou podľa § 29 č. 6 por. nov.

(Rozh. z 31. augusta 1932, Zm IV 379/32.)

Obžalovanému bol kladený za vinu zločin úmyselného zabitia človeka podľa § 279 tr. zák. Kladnou odpoveďou na skutkovú otázku porotcovia zistili, že poškodený J. M. sa dlhšiu dobu so svojimi rodičmi a s obžalovaným M. M. hádal a vyhrážal im zabitím. V deň činu ohrožoval ich so sekerou a s nožom v ruke, vylial na svojho otca horúci obsah hrnca a hrdúsil ho. Na volanie matky, že otec je zabitý, pribehol obžalovaný M. M., a keď i naňho sa poškodený hnal s hrncom, uchopil sekeru a zasadil mu dve sečné rany do hlavy, po ktorých J. M. zomrel. Na právnu otázku, či obžalovaný M. M. spáchal čin vo veľkom rozčulení, odpovedali porotcovia záporne. Porotný súd odsúdil obžalovaného pre zločin ťažkého ublíženia na tele podľa § 306 vety prvej tr. zák.

Najvyšší súd vyhovel zmätočnej sťažnosti obžalovaného, pokiaľ bola založená na dôvode zmätočnosti podľa § 385 č. 1 b) tr. p., zrušil rozsudok porotného súdu vo výroku o kvalifikácii trestného činu a kvalifi-

koval ho ako zločin ťažkého poškodenia na tele podľa §§ 306 — prvý prípad, 307 odst. II. tr. zák. a vymeral obžalovanému nový trest.

Z dôvodov:

Tým, čo zmätočná sťažnosť uplatňuje jako dôvod zmätku podľa § 29 č. 6 por. nov. pre rozpor medzi kladnou odpoveďou porotcov na 2. otázku (skutkovú) a zápornou odpoveďou na 8. otázku (právnu), bol vo skutočnosti uplatňovaný nie tento formálny dôvod zmätku, lež vecný dôvod zmätku podľa § 385 č. 1 b) tr. p., ktorý bol tiež ešte osobitne uplatňovaný na inom mieste prevedenia zmätočnej sťažnosti; o dôvode zmätku podľa § 29 č. 6 por. nov. môže byť reč len vtedy, keď výrok porotcov nemožno preskúmať, toto však nemá miesta, pokiaľ ide o rozpor v odpovediach porotcov tam, kde podľa tvrdení obhajoby právny záver porotcov, vyjadrený v odpovedi na právnu otázku, nie je odôvodnený skutočnosťami, zistenými v odpovedi na dotyčnú skutkovú otázku. Právne závery porotcov je povolaný preskúmať najvyšší súd s hľadiska vecných dôvodov zmätku a preto neľze v takomto prípade hovoriť o formálnom dôvode zmätku, ktorý by musel viesť ku zrušeniu rozsudku a odkázaniu trestného prípadu na nové pojednávanie pred súdom prvej stolice. Avšak pokiaľ zmätočná sťažnosť v tomto smysle uplatňuje dôvod zmätku podľa § 385 č. 1 b) tr. p., namietajúc, že mylne bolo vyslovené, že čin nebol spáchaný v silnom rozčulení, a že čin mylne nebol kvalifikovaný aj podľa § 307 odst. 2 tr. zák., neľze jej odopreť oprávnenie.

Čís. 4448.

Pri výmere súhrnného trestu je dbať predpisu § 22 odst. 2 tr. zák., že najdlhšia doba dočasného trestu káznice činí 15 rokov.

Rozh. z 31. augusta 1932, Zm IV 414/32.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti J. J. pre zločin lúpeže, v ktorej krajský súd v Košiciach rozsudkom z 31. mája 1932 vymeral súhrnný trest, na zmätočnú sťažnosť verejného žalobcu vo verejnom zasadnutí senátu vyniesol rozsudok, ktorým, vyhovujúc zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu čo do doby vymeraného súhrnného trestu a určil ju pätnásti rokmi káznice.

Z dôvodov:

Zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu neľze odopreť oprávnenie. Krajský súd vymeral odsúdenému J. J. v smysle §§ 517 a 518 tr. p. súhrnný trest, a to: a) na základe svojho rozsudku z 16. októbra 1931, ktorým bol stanovený súhrnný trest v trvaní 15 rokov káznice, b) na základe svojho rozsudku z 9. októbra 1930, čiže rozsudku vrchného súdu v Košiciach z 8. mája 1931, ktorým bol obžalovaný odsúdený na 2 roky žalára.